

Egy diák tollából

15 gigabájt élmény, medve-para és falnyalogatás a sóbányában

Így láttam Erdélyt!

„Idén Románia felé tartottunk. Az izgalmas rész természetesen a határ átlépése után kezdődött...” – kezdődik az az útinapló, amit az egyik diákunk vetett papírra a Határtalanul! kirándulásunk után. Olvassátok el a hatnapos kalandtúránkat az Ő szemüvegén keresztül, mert ennél őszintébb és viccesebb beszámoló garantáltan nem létezik!

Lépcső-túrák és percenkénti fotózás

Arad volt az első megállónk. Nagyon érdekes volt látni a román feliratokat, és itt néztük meg a vértanúk emlékművét is. Innen **Vajdahunyad várába** siettünk – itt jöttem rá, milyen gyönyörű a kilátás a magasból, és ez adott motivációt a következő napi, brutális **lépcsőzéshez Déva várába**. Megérté! Minden ablakból még szebb volt a város, és az a tiszta víz, amit 200 méter magasra vezettek fel, annyira jó volt, hogy inkább azt ittam az ásványvíz helyett.

Ezután két óra buszozás jött, és hirtelen egy olyan helyen találtuk magunkat, ahol bármerre néztünk, csak hegyek vettek körül. Innentől a telefont csak fotózásra használtam, de arra percenként! Sosem gondoltam volna, hogy a Kárpát-medence hegységei ennyire gyönyörűek. Miután elfoglaltuk a szállást és megvacsoráztunk, este 10 órától „aludtunk”... (igen, idézőjelben!).

Lábtoll-párbaj Dálnokon és egy lebegő híd a vulkánban

A harmadik napon korán keltünk, és megkezdődött a szokásos, mindennapos nomád kaland. Ellátogattunk a **dálnoki általános iskolába**, ahol mindenki magyarul beszélt. Az iskolánk egy modern tánccal és lábtoll-bemutatóval készült, amit a helyi diákok is kipróbáltak.

Ez után jött a második kedvenc részem: felutaztunk egy kialudt vulkán kürtőjébe, ahol a **Szent Anna-tó** lapul. Olyan volt, mintha a Balatonon lennék, de valljuk be, egy vulkán közepén lenni sokkal vagányabb! Vettünk kürtőskalácsot is – bár a fahéjat egy kicsit kispórolták belőle, de se baj, a tájra figyeltem, nem az ízre. Átmentünk a másik vulkáni kürtőbe is (a **Mohos-tőzeglápra**), amit teljesen benőttek a növények. Annyi információt kaptunk egyszerre, hogy a nevek nem is emlékszem, de amikor kiderült, hogy a fahíd, amin sétálunk, valójában lebeg a vízen, egy pillanatra megállt a szívem! A vulkánról leérve már csak a medvét hiányoltam, pedig nagyon szívesen fotózkodtam volna eggyel... Este az új szálláson a „Nándor vándorok” újra letelepedtek, és természetesen ma este is „aludtunk”.

300 méteres sziklák és a 112 méter mély biliárd-bajnokság

A negyedik napon a **Békás-szorosban** jártunk. Döbbenetes volt lentről felnézni a 300 méter magas sziklafalakra, és belegondolni, hogy ezt a hatalmas szakadékot egy apró patak vájta ki évmilliók alatt (na meg az is durva, hogy vannak, akik ezeket a sziklákat másszák!). A **Gyilkostónál** egy szuperhős hűtőmágnes-árus srácot még reklámoztunk is, hogy legyen bevétele, úgyhogy nem hagytuk ki a vásárlást.

Az ötödik napon értünk el az abszolút első számú kedvenc helyemre, a **Tordai Sóbányába**. A kilátás fentről és lentről is brutális volt. Ráadásul 112 méterrel a föld alatt még biliárdozni is

tudtunk, és büszkén jelentem: sikerült nyernem! Mindannyian meglepődtünk, hogy a bánya fala tényleg sós. **Én biztosra mentem: minden egyes emeleten megkóstoltam a falat!**

Ezután a **Tordai-hasadékban** túráztunk egy órát. A talaj nem volt valami kedvező, de teljesen megérte a látványért. Az utolsó szállásunk (Várfalván) lett a legjobb – főleg miután megjavították a víztartályt, és végre lehetett fürdeni. Legalább egy órát ültem kint az erkélyen, mert a hegyekre és a városra nyíló kilátással egyszerűen nem lehetett betelni.

A legnehezebb búcsú

Az utolsó napon még meglátogattuk Románia második legnagyobb városát, **Kolozsvárt**, ahol szomorúan búcsút kellett vennünk a zseniális idegenvezetőnkől, Márton Tündétől.

Hosszú út állt mögöttünk, mire este 7 órára hazaértünk. A mérleg: 8 darab hűtőmágnes a táskában, 15 gigabájtnyi fotó és videó a telefonomban, és hatalmas izmolás a lábaimban. De a buszról leszállva jött a legnehezebb rész: a búcsú a kedvenc buszsófürőnkől, Béci bácsitól...

Egy élmény volt az idei kaland is, köszönjük a Határtalanul programnak!

Szatmári Bernárd

